

Sygn. akt I C 425/18 upr.

UZASADNIENIE

Powód (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością S.K.A. z siedzibą w W. wniósł pozew domagając się zasądzenia od pozwanej N. T. kwoty 300 złotych z odsetkami umownymi w wysokości 4-krotności stopy lombardowej NBP, jednak nie większymi niż odsetki maksymalne za opóźnienie od dnia 24 stycznia 2015 roku do dnia zapłaty oraz kosztów procesu.

W uzasadnieniu wskazano, że wierzyciel pierwotny (...) Sp. z o.o. w ramach prowadzonej działalności gospodarczej udzielił pozwanej zgodnie z jej wnioskiem złożonym drogą elektroniczną przez Internet, pożyczki w wysokości 300 zł na okres 30 dni. Kwota ta została przelana na rachunek pozwanej w dniu 24 grudnia 2014 roku. Pozwana zobowiązała się do zwrotu pożyczki do dnia 23 stycznia 2015 roku. Pozwana nie zwróciła pożyczki w terminie. Przedmiotowa wierzytelność została zbyta na rzecz powoda.

Pozwana N. T. nie stawiała się na termin rozprawy, nie złożyła odpowiedzi na pozew oraz nie ustosunkowała się do żądań pozwu.

Sąd ustalił, co następuje:

W dniu 24 grudnia 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną N. T. umowę pożyczki nr (...) za pośrednictwem strony internetowej. W ramach zwartej umowy pozwana w dniu 24 grudnia 2014 roku otrzymała kwotę pożyczki w wysokości 300 zł, którą zobowiązała się zwrócić do dnia 23 stycznia 2015 roku.

(dowód: umowa z dn. 24.12.2014r. wraz z załącznikami k. 21-27, wydruk z rachunku bankowego k. 28-29, indywidualnie uzgodnione warunki pożyczki k. 30)

W dniu 20 grudnia 2017 roku I. Z., działający jako Prezes Zarządu (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. złożył pisemne oświadczenie informujące o przelewie wierzytelności z tytułu umowy pożyczki nr (...) na rzecz powoda.

(dowód: oświadczenie o przeniesieniu wierzytelności k. 31)

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Zgodnie z normą art. 339 k.p.c. jeżeli pozwany nie stawiał się na posiedzenie wyznaczone na rozprawę albo mimo stawienia się nie bierze udziału w rozprawie, sąd wyda wyrok zaoczny. W tym przypadku przyjmuje się za prawdziwe twierdzenia powoda o okolicznościach faktycznych przytoczonych w pozwie lub w pismach procesowych doręczonych pozwanemu przed rozprawą, chyba, że budzą one uzasadnione wątpliwości albo zostały przytoczone w celu obejścia prawa. Przewidziane w art. 339 § 2 k.p.c. domniemanie prawdziwości twierdzeń powoda dotyczy wyłącznie strony faktycznej wyroku i nie obowiązuje w zakresie prawa materialnego. Domniemanie to zastępuje jedynie postępowanie dowodowe i to tylko wówczas gdy twierdzenia powoda nie budzą uzasadnionych wątpliwość. Wobec tego, że działanie z art. 339 § 2 k.p.c. nie rozciąga się na dziedzinę prawa materialnego, obowiązkiem sądu rozpoznającego sprawę w warunkach zaoczności jest rozważenie, czy w świetle przepisów prawa materialnego twierdzenia strony powodowej uzasadniają uwzględnienie żądania. (por. Wyrok SN z dnia 31.03.1999 r. (...) 176/97)

Powyższy stan faktyczny został ustalony w oparciu o dokumenty przedłożone przez stronę powodową. W świetle przedstawionych przez powoda dowodów jego twierdzenia o okolicznościach przytoczonych w pozwie budzą wątpliwości.

Zgodnie z art. 509 § 1 k.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Po myśli art. 509 § 2

k.c. wraz z wierzytelnością przechodzą na nabywcę wszelkie związane z nią prawa, w szczególności roszczenie o zaległe odsetki. Jak stanowi art. 510 § 1 k.c. umowa sprzedaży, darowizny lub inna umowa zobowiązująca do przeniesienia wierzytelności przenosi wierzytelność na nabywcę, chyba że przepis szczególny stanowi inaczej albo że strony inaczej postanowiły. Zgodnie z treścią art. 511 k.c. jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony.

Powództwo podlega oddaleniu, ponieważ powód nie udowodnił by przysługiwała mu względem pozwanej wierzytelność dochodzona pozwem.

Z przedstawionych przez stronę powodową dokumentów wynika jedynie, że w dniu 24 grudnia 2014 roku (...) Sp. z o.o. z siedzibą w W. zawarł z pozwaną umowę pożyczki nr (...) za pośrednictwem strony internetowej. W ramach zawartej umowy pozwana w dniu 24 grudnia 2014 roku otrzymała od wierzyciela pierwotnego kwotę pożyczki w wysokości 300 złotych, którą zobowiązała się zwrócić do dnia 23 stycznia 2015 roku.

W ocenie Sądu powód nie przedstawił jednak wiarygodnych dokumentów, z których wynikałoby, że skutecznie nabył wierzytelność w stosunku do pozwanej. Nie przedłożył on bowiem umowy przelewu wierzytelności, na podstawie której nabyć miał wierzytelność wobec pozwanej. Samo oświadczenie wierzyciela pierwotnego złożone dnia 20 grudnia 2017 roku nie jest, w ocenie Sądu, wystarczające do przyjęcia, że doszło do skutecznego przelewu wierzytelności. Przede wszystkim nie wynika z niego czy umowa wierzytelności została zawarta w formie pisemnej, kiedy i na jakich warunkach została podpisana, a także czy została zawarta przez podmioty uprawnione do reprezentowania stron umowy.

Z powyższych przyczyn, wobec braku dowodów na nabycie przez powoda wierzytelności w stosunku do pozwanej, a zatem braku legitymacji czynnej, na podstawie powołanego przepisu art. 720 k.c. powództwo zostało oddalone.

ZARZĄDZENIE

1. (...)

2. (...)

3. (...)

S., (...)